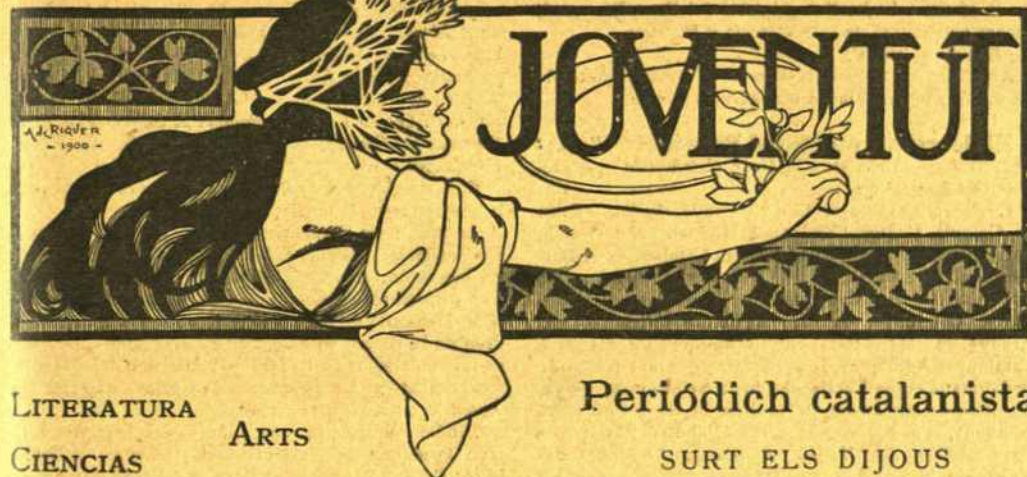

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Plassa del Teatre, 6, entressol.

Preu d'aquest Suplement:

5 céntims.

Contra la reforma del Notariat

DISCURSOS pronunciats en el "meeting" que celebren al teatre del Tivoli'ls elements autonomistas catalans convocats per la

UNIÓ CATALANISTA

A las deu del matí del día 29 del prop passat mars, en el teatre del Tivoli d'aquesta ciutat, tingué lloch el *meeting* organiat per la *Unió Catalanista* pera protestar del decret que reformant el Notariat dictà'l ministre de la corona castellana, Eduart Dato. El teatre estava ple de gom a gom, curull de més de cinch mil personas. En l'escenari, hi prengueren lloch las representacions qu'entitats autonomistas de tots els matissos hi havian enviat. A la presidencia hi era'l senyor Roca, y a banda y banda d'aquest els senyors Campmany, Pujulá, Patxot, Robert y Moliné, de la Permanent de la *Unió*, l'Erasme de Janer, president de la «Junta Regional Carlinas», y'l senyor Iñiguez que, com se pot comprendre, era'l representant de l'autoritat.

El President de la «Unió Catalanista», en Joseph Maria Roca: Catalans: Després del recent decret d'en Dato sobre la reforma del Notariat, la Junta Permanent de la *Unió Catalanista*, creyent que aquell era atentatori a la dignitat de Catalunya,

acordá celebrar un gran *meeting* de protesta; volgué qu'en aquest hi tinguessin representació tots els catalans, y a tal fi, demanà'l concurs de tots els elements autonomistas de la nostra terra.

Podrán separarnos als uns dels altres diversos criteris sobre procediments; podrán separarnos diferentes apreciacions sobre la forma de govern; però estém sempre units quan se tracta de nostre ideal comú, qu'es Catalunya. (*Aplausos.*)

Donchs grans mercès a tots els elements autonomistas que tan galantment han respost a nostre convit; y jo'ls hi garanteixo que la *Unió Catalanista* acudirà allà ahont se la demani, sempre qu'e tracti de defensar els drets de Catalunya. (*Aplausos.*)

Havent de parlar molts oradors en aquest acte, aquests farán els discursos curts, de 10 o 15 minuts de duració.

No vull ofendreus demanant que tinguéu silenci. Sé de sobras que, tractantse de Catalunya, els vers catalans observarán ordre, demostrant aixís al poder cen-

tral que nosaltres no som dels que movem xibarrí, sinó catalans, y, com a tals, serios, malgrat se tracti d'una grave ofensa rebuda d'un ministre del Estat Espanyol, encara que aquest sia'l de «Gracia y Justicia».

(*Llarchs aplausos.*)

Ara'l senyor secretari se servirà donar compte de las entitats representadas o adheridas al acte.

El Secretari en Manel Rocamora (*llageix*):

Associacions adheridas a la *Unió Catalanista* y representadas al *meeting*:

Lliga de Catalunya, Centre Català de Sant Feliu de Guíxols, Centre Catalanista Gracienc, de Gracia, Catalanista del Poble Sec, Foment Catalanista de Barcelona, Centre Catalanista de Figueras, de Santiago de Cuba, Associació Catalanista de Tarragona y sa comarca, Catalunya, de Lleyda, Centre Catalanista de Arenys de Mar, Rafel de Casanova, de Manlleu, Catalunya Autònoma, de Barcelona, Gent Nova, de Badalona; Centre Català de Sant Sadurn de Noya, Associació Catalanista de Molins de Rey, Catalunya y Avant, de Barcelona, Lliga Popular Catalanista de Castellar del Vallès, Associació Obrera Catalanista de Manresa, Lliga Regional de Manresa, Lo Renaixement, Associació Catalanista de la Costa de Llevant, Centre Democràtic Catalanista de Solivella, Escola Jordiana-Orfeo Canigó, Associació Protector de la Ensenyansa Catalana, Los Pregoners, Centre Catalanista de Girona y sa comarca, Centre Escolar Catalanista, Centre Catalanista de Sant Feliu de Llobregat, Los Montanyenchs, Lo Trángul, La Barretina Torellonense, Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat, Lo Somatent, Aplech Catalanista (en constitució), Centre Catalanista de Mataró, Centre Popular Catalanista de Sant Andreu de Palomar, Centre obrer Catalunya, de Sant Martí de Provensals, Centre Català de Sabadell, Associació Catalanista de Reus, id. de Premià de Mar, Nova Cathalonia, del Poble Sec, Associació Catalanista de Sant Boy de Llobregat, Associació Catalanista de Sant Joan Despí, del Poble Sec, Agrupació Catalanista de Pals, Catalunya Nova, Joventut Catalanista de Sabadell; Agrupació Catalanista de Valls, La Coronela, d'Esparraguera, Agrupacions de Rubí y Sitges.

Altras entitats representadas: Cambra de Comers de Barcelona; Centre Excursionista d'Urgell y Segarra, Centre Provincial Gironí, Centre Regionalista de Cervera y sa comarca, Orfeo de Sans, Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de la Industria, Centre Excursionista de Catalunya, Centre Autonomista Fivaller, Artístich Catalanista del Poble Nou, Agrupació Regionalista de Tarrassa, Cassino de Sans, Lliga Regionalista de Gracia, Academia y Laboratori de Ciencias Médicas de Catalunya, Lliga Regionalista de Mataró, Ateneu Democràtic Regionalista de Sant Martí de Provensals, Lliga Catalanista de Reus, Consistori dels Jochs Florals, Cooperativa Obrera Catalana, Lliga Regionalista de Sabadell, Catalanistas de Cabriels, de Camarassa, Institut Obrer Català y Academia de Jurisprudencia.

Agrupacions adheridas a la *Unió Catalanista* y representadas també en el *meeting*: Catalanista de Palafrugell, Joventut Catalanista de Tarragona, Catalanistas de Targa, id. d'Olot, Escolar, Ramon Llull, Catalanistas de Cabriels, Els Segadors de Sans, Orquesta La Renaixensa, de Sant Sadurn de Noya, Agrupació Catalanista de Vilassar de Mar, d'Excursions, Bach de Roda, Los Feyners, de Sallent, de Mollet del Vallès, d'Agullana, d'Arbós, de Propaganda Catalanista de Barcelona.

També hi estava representada la Lliga Regionalista.

Periódichs: *La Renaixensa*; *Lo Camp de Tarragona*; *La Comarca de Lleyda*; *Lo Montanyench*, d'Olot; *L'Avenç*, de Sant Sadurn de Noya; *Gent Nova*, de Badalona; *La Veu de la Segarra*, de Cervera; *La Sembra*, de

Tarrassa; *La Costa de Llevant*; *Montserrat*; *Lo Catalanista*, de Sabadell; *Sempre avant-Avant sempre*, de Manilla; *Lo Geronés*, de Girona; *La Rierada*, d'Arenys de Mar; *Llevant*, de la Barceloneta; *Catalunya*, de Barcelona; *Diari de Mataró y sa comarca*; *Cu-cut*; *Sol-Isent*, de Mataró; *Vida Nova*, de Sant Martí de Provensals; *Llevar*, de Sant Feliu de Guíxols; *Lo Somatent*, de Reus; *El Correo Catalán*; *Baluart de Sitges*; *Veu de la Comarca de Tortosa*; *La Veu del Ampurdà*; *La Veu de Catalunya*, y JOVENTUT.

Entitats adheridas a la *Unió Catalanista* qu'enviaren la seva adhesió al *meeting*:

Associacions: Catalanista de La Espluga de Francolí, Lo Segrià, d'Almenar, L'Escut Emporità, de La Bisbal, y Lliga Autonomista, de Calaf.

Agrupacions: Democràtica Catalanista de Sant Quintí de Mediona, de Rodonyà, Catalanista de Sant Andreu de la Barca, de Sant Feliu de Codines, de Sampedor, y delegats de la *Unió* a Vilafranca del Panadès.

Periódichs: *Lo Vendrellench* y *Lo Campanar de Lleyda*.

També enviaren la seva adhesió las següents entitats: Democràtica Catalanista «Germanors», de Barcelona, Centre Catalanista del Vendrell, Centre Català de Vilanova y Geltrú; Federació Escolar Catalana, y'l periódich *La Veritat*, de Manresa.

El senyor President: Els senyors delegats quina representació no s'hagués fet constar, o que haguessin arribat posteriorment, tindran a bé ferho notar al senyor secretari després del acte, o en la secretaria de la *Unió*. Té la paraula'l senyor en Baldo-mer Tona: (*Molts aplausos.*)

El senyor Tona (de «*Catalunya Federal*»): Ciutadans de Barcelona: Vinch portant la veu de l'associació republicana federalista «*Catalunya Federal*». Aquesta té per finalitat la implantació dels principis republicans autonomistas y, conseqüentment ab això, hauria faltat si no hagués respost al convit que'ns feu la *Unió Catalanista*. Nosaltres som catalans republicans y demòcrates, però estimem com el qui més a la terra catalana. (*Grans aplausos.*)

El decret d'en Dato no'l podem acceptar. Ni legal, ni moral, ni políticament pot surar.

Aquet decret es una proba més de que'ls polítics espanyols no poden curar del mal que fa sigles pateixen. (*Molt bé.*)

La mania del unitarisme y del autoritarisme, que perdura desde fa quatre sigles volent fer del Estat un poder fiscalisador, es un mal ja crònic de nostres governants.

Ja fa temps que segueixen pel mateix camí. Del Estat espanyol, qu'es conjunt de pobles ab varietat de costums, ab diversitat de fesomías particulars, ne volen fer un sol poble, ab idénticas costums, ab la mateixa fesomia, fonentlos en motllos antinaturals y contrariant las lleys inflexibles de la naturalesa. (*Aplausos.*)

El decret d'en Dato es injust y antidemocràtic. Es injust perque ve a destruir una institució que fins avuy era honorada. Els tribunals d'oposicions a Catalunya sempre han sigut justos, y'ls notaris per ells proposats han encarnat sempre l'espirit de Catalunya. Ara, trasladats aquells a Madrid, ab l'ambient corromput qu'allí's respira, ja podem dir: Adeu, justicia! Adeu, legalitat! Adeu, equitat! Sols regnarán el favoritisme, el despotisme y demés... ismes que caracterisan al poder central.

Es el decret antidemocràtic en el sentit més elevat de la paraula, perque democràcia es el govern de la nació per la nació, el govern del poble pel poble, y la obra d'en Dato es una obra absolutista, antidemocràtica, que mata l'espirit d'iniciativa distintiu dels catalans.

Fa cinch anys que'ls espanyols, ab motiu de las grans desfetes colonials, suffrien grans desengany. De tots els llabis surtia la paraula regeneració; tots deyan que l'unitarisme estava a la bancarrota. Ja ho veyeu si hi está!

Fa poch's acaparava'l pago del mestres, invadint las atribucions dels municipis. Després en Romanones prohibeix la ensenyansa del Catecisme en catalá, posant als mestres baix la férula del ministre. Ara hi sotmet als notaris, el de Gracia y Justicia.

El govern, lluny de secundar las iniciatívas dels pobles, las mata. Volen pobles pobres, servils, miserables, pera que'n puguin fer lo que'ls dongui la gana.

Convé que tots ens unim com un sol home. Si Espanya's vol salvar, ha de cambiar de constitució y ha de convertirse en un conjunt de regions autónomas. (Aplausos.)

Catalans: avuy estém congregats pera combatre un decret centralisador, demá reclamarem l'autonomia integral de Catalunya. (Ovació.)

El senyor President: Té la paraula'l senyor en Joaquín Giral y Verdaguier. (Grans aplausos.)

El senyor Giral (de la «Lliga Regionalista»): Jo'm felicito del espectacle que donan aquí tots els elements autonomistas de Catalunya al presentarse units en aquest meeting deixant de banda todas las diferencias que'n altres ordres d'idees puguin separarlos. Y tot aixó per nostre amor comú a Catalunya.

Entre'ls aspectes del decret d'en Dato, hi há que notar la tendencia general a fer prosperar el socialisme del Estat, o, més ben dit, la burocracia.

Estudiant el preàmbul no's veu per enlloch que respongui a las necessitats del país, sinó a la instigació dels notaris de fora de Catalunya, quins desitjan tenir el títol de funcionaris.

La reforma d'en Dato no facilita la contractació, sinó que tendeix solzament a enaltir al funcionari. Se pot afirmar que's una ferida que la burocracia ha inferit al poble.

A Espanya ja es vell aquest sistema. Todas las fracciones se subordinan a qui las desempeña. Se fan barcos no pera defensa del país, sinó pera donar trevall als marins; se decretan ascensos pel sistema que'n diuen del *salto del tapón*, no pera fomentar l'exèrcit, sinó per'afavorir als militars y fer callar als descontents; ens obligan a ensenyar en llengua forastera (Aplausos), no pel mal que's fa als nostres noys, a quins s'obliga a parlar com «lloritos» (Aplausos), sinó perque, de ferse en nostra llengua, 'ls mestres de Catalunya no podrian ésser castellans (Aplausos); ens nombran catedràtics y 'ls colocan de tal manera, que las Universitats no semblan centres d'instrucció, sinó casas de beneficencia. (Molts aplausos.) Y en tot se subordinan els interessos de la majoria als dels sers dèbils que pera viure necessitan de l'almoina del Estat.

Aixís resulta que tenim marins, però no marina; militars, però no exèrcit; catedràtics, però no ensenyansa. Ens trobem casi en el mateix estat que las tribus o kábilas africanas. (Grans aplausos.)

Aquí, a Catalunya, 'l notari cumpia. El decret d'en Dato reduhint el número de notaris e igualantlos, destrueix el saber y 'l talent individual; y ademés el notari, ara, per comptes d'un home de confiança del client, será, com diu molt bé'l poeta Maragall, un conserje ab gorra galonejada, que's circumscriurá a fer un gargot y a posar un sagell al peu de las escripturas. (Grans aplausos.)

Es una obra horrorosa com tots els reals decrets, que no més miran el bé personal y no'l del país.

Hi há que confessar que'n Dato prevén la objecció que se li farà, y pera sincerarse, diu en el preàmbul del real decret: «Es cert que'ls qu'exerceixen altres pro-

fessions liberals, com las de metje, advocat, etc., necesitan ab sa honradesa y laboriositat conquistarse la estima pública, però'l notari no, perque'l notari es sols un funcionari.» Heusaquí la doctrina que senta tot un ministre. Com si un funcionari no necessités també tenir talent y ésser honrat y laboriós. (Aplausos.)

Hem de protestar contra aquesta manera d'entendre la missió del poder, propia de la política centralista; hem d'advocar per l'autonomia individual completa, exempta d'impulsos de cap mena provinents de dalt. Hem de recordar que l'Estat es un organisme artificial que sols té dret a existir quan vingui a garantir la llibertat del individu, y que sols son bons governs aquells que son esclaus del poble, puig com ha dit un gran polítich inglés, éstant mellor es un Estat com menys governi y més deixi governar al poble.

Catalunya, que s'orienta segons las corrents científicas modernas, deu protestar d'aquest decret, no perque fereixi insidiosament las lleys catalanas, sinó perque mataria las fonts mateixas del Dret, Dret qu'encara qu'avuy sembli mort y atrassat, té en sí gran calor de vida: la llibertat civil de testar y de contractació, que un día poden donarli vida nova. Jo no hi crech en còdichs que minuciosament regulan els actes. Tot còdich fet per legisladors representa l'estancament, tanca la voluntat del poble en un cercle de ferro e impideix la lliure evolució humana envers la perfecció. El verdaer Dret deu naixe en la conciencia dels pobles y cambiar ab ella; y aixís era'l nostre Dret qu'era fill de nostras costums. Y nostres notaris, coneixedors del poble catalá y sas costums, sabian donarli recta interpretació y conservarlo.

Verificantse las oposicions a Madrid, se fará renovació de personal, que será tot castellá, y aquest, ab son estil unitari y abstracte, imposará un dret que si es viu perque está escrit en un còdich, es mort en la conciencia del poble.

Hem de protestar d'aquest decret, per ésser atentatori a la dignitat humana. Hem de trevallar, de trevallar forsa, convensuts de que contra tot un poble res hi pot un ministre. (Ovació.)

El senyor President: Té la paraula en Trinitat Monegal. (Grans aplausos.)

El senyor Monegal (de la «Unió Catalanista»): Companys: Fa poch's dias que'n un meeting celebrat al Nou Retiro, 'l president de la «Lliga Regionalista», l'Albert Rusiñol, dirigí una abraçada a tots els elements autonomistas. Avuy aquí hi som representadas todas las fracciones autonomistas. Prescindint d'opinions particulars, s'han sapigut unir en l'abraçada de tot un poble, en aquests moments en que perilla una institució de Catalunya.

No es cert qu'odiém a las altres regions. Ni una gota de fel tenim pera ellas, però sí un magatzém pera'ls que'ns dirigeixen (Aplausos.)

Fa temps que desde Ponent venen ayres plens d'agravis. (Aplausos.) Fa temps que dura aquesta creuada contra nostras llibertats: ara un decret, ara una disposició, ara un tractat de comers. Potser no ho fas sin expressament, però sempre reb Catalunya. (Aplaudiments.)

Primer ens arreballaren els furs; després, gracias a las unitats predicadas pels legisladors de Cádiz, ridiculs imitadors dels de la Revolució francesa, 'ns imposaren la Unitat; més tart, vingueren els tractats de comers, aranzels, impostos, tots fets ab la intenció de matar la riquesa de Catalunya, lo que no conseguiren perque nostra riquesa está dintre la Terra y no s'arrebassa ab decrets.

Ens imposaren més endavant el Còdich civil, que semblava fet pel net del autor del decret de la Nova Planta. Aquest se pogué atenuar perque'ns defensarem,

Y dich ens defensarem, encara que jo no hi era, perquè hi eren molts germans meus de patria qu'han esdevinut després amichs y companys.

Darrerament han vingut: el decret d'en Romanones sobre la ensenyansa de la doctrina en castellà; després l'apoteosis ab el decret d'en Dato, el «Notari Majors del regne. (Riallas) S'atenta a nostres drets, a nostras costums, a nostras llibertats. Ja veyeu lo que'ns queda! (Aplaudiments.)

En Romanones, que pujà a ministre no més perquè son pare tenia tants milions com cavalls a las quadras, vingué a presidir l'enterro del cantor del Canigó y després clavà una fuetada a la llengua del difunt poeta, com ho hauria pogut fer ab els cavalls de son pare. (Aplausos.)

En Dato sembla haver fet un *match* ab en Romanones. També vingué a honrarlos, y mentres a Montserrat escrivia la hermosa frase *Amaos los unos a los otros*, sos dependents acanavan la esquena (Aplausos) dels que surtían d'honar la llengua catalana. (Ovació.)

Aquest ministre marxà més depressa de lo qu'ell creya, y jo també. (Riallas.) No ha pahit la ovació que se li tributà, y l'*Amaos los unos a los otros* el té encara a la boca del estómac. (Riallas.)

Ara ab el decret sembla que no més se preocupa dels notaris. Però's descuyda una rahó al preàmbul. En ell se consigna que'l tribunal d'oposicions serà a Madrid, ab personas d'allà, però no'l per qué's fa això.

Fins ara'ls colegis regionals, única organisació històrica que'ns quedava, reconeixian el dret y la llengua de cada regió, y a Catalunya's reconeixia, per consegüent, el Dret y llengua catalans.

Ara això desapareixerà, perquè'ls notaris que vinguin no coneixerán la llengua y Dret nostre. Encara que co-neguessin la llengua y'l Dret segons els llibres, no bastaria, puig es necessari entrar en l'ànima del poble y conèixela, pera conèixe, degudament el seu Dret. Ja sabéu tots, donchs es cosa vella, que pera conèixe verament a un poble, es precis conèixe son Dret.

Ab el decret d'en Dato sobre'l Notariat, s'estableixen dugas classes de notaris: uns qu'entrarán per oposició directa, y'ls altres que constituirán un cos d'aspirants, veritables funcionaris del Estat ab tots sos defectes. Uns y altres entrarán ab un peu d'igualtat esferehidora, que porta en sí un element destructor de la costúm, y del veritable Dret.

Els aspirants serán aucells de pas, y aquests ja se sab que no deixan res; al contrari, prenen d'allà hont passen.

Vull acabar tota vegada que s'acaba'l temps, fent constar que'l decret mata la Institució Notarial. Els meus companys que m'han precedit, y'ls que'm seguirán, ja s'han cuydat y's cuydarán de fer la crítica del decret en sí.

Els de Madrid, en sa mania uniformadora, voldrían veure una institució fins avuy lliure y gloriosa, arreconada en la vitrina d'un museu d'antiguitats, ab un rètol que dignés: «Vas en qué jan el Dret Català, mort pels notaris forasters, que no van més que a buscar medis pera la lluyta per la existència.» (Aprobació.)

Voldria que l'entusiasme que sentiu ara, no's refredés. Pit y fora, companys! Continuem nostra campanya dintre'l terreno legal, mentres no se'ns obligui a surtir-ne! (Ovació.)

Hem de cridar ben fort, valentnos del crit de guerra de nostres avis: «Via fora, lladres!» Puig lladres son els governs que fan burla y escarni dels interessos morals y materials dels pobles.

(Al acabar son discurs en Moncal, se li tributa una llarga y xarrodosa ovació.)

El senyor President: Té la paraula en Marián Fortuny. (Grans aplausos.)

El senyor Fortuny (del partit tradicionalista): Conciutadans: si no hi hagués al fons de nostres cors l'amor a Catalunya y a sas veneradas institucions, que'ns uneix y fon en un sol poble, la reunió d'avuy seria suficient pera moure la flama del entusiasme y feros surtir en defensa dels seus drets petjats pel centralisme que resideix a la capital d'Espanya.

Entre las moltas disposicions qu'ab sos trets envernats tractan d'anorrear nostre dret, y a las que ja'ns tenen acostumats, cap se presenta com aquesta darrera. S'havia publicat un Códich civil fet de retalls de tots colors com las caufas que fabrican las donas; s'havian publicat decrets reformant la ensenyansa; mes cap fins ara s'havia atrevit a atacar tan obertament a lleys fonamentadas en el modo d'ésser de nostre poble. Això devia ésser obra del ministre qu'ab son afany reformista fins pretengué cambiarnos las horas de menjar. (Aplausos.)

El decret es anticonstitucional. En ell se fa esment de la mala situació per que atravessa'l Notariat, y pera posarhi remey no's cridan las Corts, no s'escolta al país: cal sols una senzilla disposició ministerial.

En el preàmbul, fals de tota falsetat, s'alegan disposicions que no son certas; s'enumeran els mals que pateix la classe notarial y's proposan remeys que la empitjorarian; s'afirma que las escripturas disminueixen y's vol curar creant menos notaris; que aquests no tenen la posició social que per son càrrech mereixen, y per això's proposa que's trihin dels de Madrid, y, en fi, per afavorir més y més als del centre, s'estableix un torn perjudicial al de las regions y contrari a la llibertat.

Llargament podrán explicar els meus companys las dificultats que'l decret ofereix. Las solucions que presenta als mals que preté remeyar, ens recordan una vegada més el *Mons parturiens ridiculus mus*. Totas las disposicions que dona son pera llegitimar l'establiment de las oposicions a Madrid; es a dir, una centralisació més.

Es un insult fet a la idea regionalista, donchs fereix las institucions regionals de tots els pobles d'Espanya, especialment a Catalunya, perquè nosaltres tenim un Dret que no es pas un dret foral com creuen molts, sinó qu'es un dret més antich, més sabi y més lliberal que'l Dret de Castella.

El fons de nostre Dret desaparegué ab el decret de Nova Planta que deixà sols una font de Dret Català ja no tenim l'legislació ni jurisprudencia. Ens resta tan sols la costúm jurídica.

La constitució de nostre Dret vingué de la consuetut; vingué d'abaix, del poble; no com el Códich civil, copiat del de Napoleón y del d'Holanda. Y com sas arrels están en las costums de nostre poble, no pot cambiarse en un sol día com se pretengué ab el Códich civil. La vegada qu'ho intentaren vegeren per terra sos propòsits, y ara escarmentats no volen ferho de cop y volta. Es poch a poch com volen imposarnos aquellas costums exóticas. (Aplausos.)

El notari a Catalunya es una institució especial; desempeña un càrrech de confiansa, es el depositari dels secrets de la familia, es un sacerdot a qui's consulta, y aquests sacerdots a Catalunya son fills de la llibertat de contractar. El notari català, com digné l'escriptor, no es *sainetero* ni *caricaturesco*: es honrat, té la confiansa del poble y aquest el consulta, ou son consell y segueix sas indicacions.

En la conciencia del notari s'hi servan nostras costums peculiars, testaments, capítuls matrimonials y censos enfiteútichs que son desconeguts del poble castellà, y que quan aquest estigui encarregat d'aplicarlos, anirán desapareixent y ab ells la riquesa de Catalunya. Se tracta no de castellanisar, d'extrangerisar a nostra nació.

En l'article 12 del decret se fa constar que las escrip-

turas sols s'escriurán en llengua castellana, y que'l notari té de coneixe las altras llengüas extrangeras. ¿Quins son aquestas? ¿No es un insult pera las que no son castellanas?

Ab la protesta d'avuy, Catalunya mostra patent la voluntat del poble. No es una manifestació política, donchs catalans de tota mena son els aquí acoblats, que prescindint de las sevas opinions, petites devant del interés de la terra, persegueixin el mateix fi: la reconstituició de Catalunya y la reconquesta de las sevas lleys y costums.

Tantdebó's repeteixin sovint las manifestacions com aquesta. Y tingüem la seguretat de que no será la darrera, donchs vindrán noves fuetades a ferir a nostra terra. (*Llarchs y espontanis aplaudiments.*)

El senyor President: Té la paraula'l senyor en Miquel Laporta. (*Aplausos prolongats.*)

El senyor Laporta (de «Catalunya Federal»): Catalans: Quan els infants de Castella pera refermar a son casal el domini de Catalunya mataren a punyaladas a Jaume d'Urgell, en la presó de Xátiva, ben cert creyan havian mort ab ell a nostra patria; mes aquesta viu encara y viurá sempre. Lo que mataren ab ell fou la monarquia catalana, y a la vegada l'esperit monárquich dels catalans. Y com els morts no tornan, per aixó la *Unió Catalanista* no té en son programa als reys y pot cridar als federals, als que volém posar l'autonomia sota'l doser de la democracia. (*Aplausos.*)

Si'l Catalanisme volgués als reys, nosaltres no voldríam pledejar ab ells. Que no volém que per segona vegada vinguin els arxiduchos d'Àustria y'ls Felips V a desfer l'arca santa de nostra llibertat.

Hem vingut a fer sentir la veu dels federals en aquest acte de protesta. Representem a «Catalunya Federal», animada del desitj de surar en las ayguas esvalotades en quinas s'ofegan els homes qu'oblidan sos ideals pera recordarse sols d'ells mateixos. (*Molts aplausos.*)

Altra volta, quan tractavan d'imposarnos el Códich civil, era forsa eloqüent la veu dels federals, que retrunyia en meetings com els de La Bisbal y Barcelona; avuy no es eloqüent, mes ja'n té prou ab que surti del fons de l'ànima, sagrari perpetu del amor a nostra terra. Terra en la que brollaren las flors qu'engalanaren a nostras aymadas; terra que serví d'amorós sustent a nostras avantpassats; terra que regaren ab llàgrimes nostras mares, y terra en quin ventre volém que hi hagin nostras honradas tombas. (*Els aplausos ofegan la veu del orador.*)

Qui no es ab ella está contra d'ella; qui en l'hora del perill l'abandona, dona alé a sos contraris. Nosaltres sempre ab ella, no la deixarem may, com jamay oblidarem qu'en els fulls de la seva historia hem après la democracia. (*Aplaudiments.*)

¿Qué volen els de Madrid, que per medi d'un decret barran la porta del Notariat catalá als fills de Catalunya, y esperan enviarnos notaris forasters, desconexedors, si no enemichs de nostre dret, soldats armats de ploma, la més terrible de las armas? Volen lo que's proposavan quan lo del Códich civil, si bé alashoras anavan per la dressera y ara segueixen camins tortos, que si bé fan marrada, també portan al lloch qu'ells desitjan. (*Aplaudiments.*)

L'article primer del decret mata'ls colegis regionals de notaris y ordena que'ls notaris de cada provincia constituheixin un colegi; aixó es, mata novament els organismes naturals de las regions y reconeix l'artificial de la provincia, paraula d'origen llatí que significa *país conquistat*.

Veritat es qu'ab las facilitats que dona als no catalans, dintre pochos anys totes las notarias de Catalunya esiarán ocupadas per forasters, y alashoras será igual

que'ls colegis sían regionals o provincials. Mes avuy no es lo mateix; nostres notaris, fidels guardadors de nostre dret, disposats sempre a defensar las lleys y costums de la patria, els hi fan ombra de véurels acoblats, y per aixó tractan de desunirlos ab l'esquarterament del Colegi Notarial Regionalista, ultim baluart hont se defensava nostra costum. Destruhintlo y donant vida als quatre raquitichs de las provincias, poden més fàcilment influir en aquest, atiarlos, fomentar sas desunions y posarlos en pugna y fer més planera la tasca que portan de cap.

La institució regional ab ànima valenta y fortá's defensa contra'l caciquisme, y aquest no pot res contra las regions, mes sí contra las provincias, y aixís veyém qu'en cada una d'aquestas s'encarna en homes que, com plantas raras de la botànica política, viuen a l'ombra protectora de las parets dels governs civils. (*Molts y llarchs aplausos.*)

Mes no es aquest article, ni cap altre, lo que'ns subleva y endola nostra ànima, sinó l'esperit d'hipòcrita traydoria que a tot ell informa, traydoria que sols pot compararse ab la que, armada de punyal, espera, pera acabar ab en Jaume d'Urgell, a que aquest, vell, cego y desvalgut, no pugui defensarse de sos matadors. Traydoria empleada contra aquesta terra, poblada segons en Pere IV, per gent de llealtat, y jo dich de paciencia, y també d'impaciencia de rebre cada día tants y tants insults, que ja hem perdut el compte y frisém per trobarlo! (*Ovació.*)

Y prou el trobaríam si devant de la patria'ls fills d'aquesta terra no'ns empenyessim en ésser uns blanchs y altres negres (*Aplausos*), y de tots colors, y no portessim al ventre altra patria que la que tenim, la més santa y més noble, donchs es nostra mare. Adorém el badell d'or y plantém las tendas al desert com si fossim eterns sobre la terra, oblidantnos que sols Deu perdura, y que quan ell vol nosaltres deixém d'ésser. Sächs de miseria, cuchs que'ns arrossegüem afanyosament de munt de la terra: alsém els ulls de l'ànima al cel y volém ab esperit de germanor voltant l'espai que'ns enrotlla!

Bona gent catalana! Donemnos una abraçada d'ànima y volguém beure tots en la copa de las amarguras de nostra terra, que'ns donará fam d'autonomia, y lo grarém imposar-la!

En mitj de nostras penas, quín goig dona'l veure tanta gent aquí acoblada! Cóm batega nostre cor y la esperansa ilumina nostra pensa, com la terra quan el llamp esquinsa la foscal Ben segur que l'esperit immortal de nostra mare Catalunya voleja d'un cap al altre de la sala y sagella nostre front ab besada de pau!

(*Gran ovació, que dura molta estona*)

El senyor President: Té la paraula en Manel Folguera y Durán. (*Llarchs aplausos.*)

El senyor Folguera y Durán (de la «Unió Catalanista»): Catalans: Després de las hermosas paraulas de nostre germá de patria en Laporta, sols puch comensar dihent: Catalans: visca Catalunya!

(*Aquest visca es respost xardorosament pel públich*)

Qu'en el decret d'en Dato hi há desacerts, es inútil ferho constar. L'esperit que informa'ls seus articles pot resumirse en dugas paraulas: odi a Catalunya. Se deduheix d'ell el ferm propòsit de destruir l'única unitat que servava nostra terra: la unitat Notarial.

Un temps las escripturas s'estenían en catalá, la parla qu'hem estimat sempre; y'ls homes que sols a ella coneixen podían disposar de sos bens y establir sa voluntat en la llengua que parlavan ell y sos fills. Avuy no, tot en castellá, aquesta llengua que'ns pesa tant y que aborrim perque es imposada.

Si bé per un cantó havían desterrat nostra parla de las escripturas, existia'l funcionari que, assadollat del

esperit de nostra terra, escoltava i traduhia nostra voluntat. Avuy tampoch això'ns deixan, y quan nostres pagesos tinguin d'utilisar els serveys del notari, tal volta aquest entendrà al revés lo que li diguin y quan l'agonitzant en son llit de mort vulgui disposar de sos bens y repartirlos entre'ls seus, en aquells tristos y anguniosos moments en que'l malalt ab la llengua torbada y la pensa enterbolida exposi sa voluntat al notari, digueume quin esperit de maledicció no causarà sobre'l legislador castellà!

Suposan alguns que aquesta reforma ve demanada pels mateixos notaris y fins ab això's veu la mala fe dels ministres. No hi han posat res de lo qu'havien sollicitat. Jo he parlat ab partidaris de la reforma, y ni aquests estan conformes ab la bofetada que's dona a Catalunya.

Aquest es sols un incident del plet que sosté Catalunya; y veyeu si ho es, que tots els oradors han anat embrancantse y exposant tots els agravis que del centre hem rebut, y vosaltres ho heu aplaudit perque penséu de la mateixa manera.

Altra importancia té avuy aquest acte. D'un quant temps a n'aquesta part s'ha desenrotllat vigorosament el moviment autonomista. No sols la *Unió creix*, sinó que's crea un poderós nucleu, la «Lliga Regionalista», entrant en els combats de la vida pública; accentúan son autonomisme tradicionalistas y federalis; el partit lliberal monàrquic, y fins, esgarrifeuvs, en Planas y Casals, se diuen autonomistas; y'ls republicans unitaris han dit que també ho eran. (1) Y si això s'accentúa, quins lligaments li quedan al poder central?

¿Ahont son aquells dinastíchs que jugavan la seva vida pera defensar el trono? ¿Ahont quedan els que anavan a Madrid a flectar sos genolls devant de la realesa? A Catalunya no hi restan els cortisans del trono: sols hi há catalans. (*Ovació llarga*)

Marcat el divorci ab el poder central, estafat miserablement el poble ab el programa regionalista d'en Polavieja, qu'amagá aquest a correccuyta sota la taula un cop fou poder y desenganyat de las promesas descentralisadoras dels Silvelas, Morets y Mauras, després d'aquests cartutxos de perdigons, ¿pot quedar a Catalunya ni un sol home que no respiri odi y esperit de lluyta contra aqueixos governants que malmenan a Espanya? (*Se repeteix la ovació.*)

Un ministre de Felip IV li aconsellava que imposés l'uniformisme als catalans. ¿Cóm? Provocant desordres y sentant després la mà. ¿Se tira a n'això? Temo que sí. Una personalitat catalanista que ocupa un elevat lloch en aquest *meeting*, qu'anava a veure a certa autoritat ab motiu d'uns atropells, va sentir de llabis d'aquesta: —*Ya estamos cansados de tanta agitación. Salgan ustedes a la calle y nos batiremos.*—

Sols ens queda un dubte: en el plet que Catalunya sosté ab el poder central, las demés nacionalitats germanas ¿s'ajuntan ab ella o fan el joch del govern?

Si es lo primer, si'l govern queda sol, se l'arrecona y fins se'l pot portar a la barra. (*Aplausos*)

Si es lo altre, si las altras regions fan causa comú ab el poder central, si'ns trobem en aquell cas que pinta Hauptmann en son hermos drama *Las ánimas solitarias*, si hi há incompatibilitat de carácter ab las altras regions, desgraciats de nosaltres alashoras, perque nosaltres no abandonarém may nostre amor a l'autonomia de Catalunya, ni deixarém de treballar fins conseguir-la.

No volém cap privilegi; la volém pera tots; volém lo nostre respectant lo dels altres.

Diguémoshi que'ns hem d'unir tots pera impedir que'ls governants anorrehin a Espanya; qu'hem d'estrenye'ls llassos de germanor y esborrar tot odi y rancúnia que pugui existir. Res d'odi. Diguém com Guimera al acabament de son admirable discurs dels Jochs

Florals, al referirse a la llantia del rey de Moreria que cremava a Montserrat y que simbolisava l'odi:

Apaguéu aquesta llantia,
si no'l món s'enfonzará.

(*Llarchs y estrepitosos aplausos, qu'obligan al senyor Folguera a aixecarse novament, victorejant a Catalunya.*)

El senyor President: Té la paraula en Narcís Pla y Deniel. (*Grans aplausos*)

El senyor Pla (de la «Lliga Regionalista»): Catalans: Quína impressió més hermosa ya la vegada trista! Miréu la sala per tots cantons: no hi cab ningú més. Miréu aquí las brusas d'honoradíssims obrers, junt als fills de la noblesa catalana. (*Aplausos.*) Tots ens unim per amor a Catalunya. Feya temps que no s'havia vist un espectacle hermos com aquest.

Peró, també es trist! Estém reunits pera un cambi d'ideas y de sentiments que'ns enforceixin pera las lluytas que venen, perque si'ls prechs d'avuy, quan arribin als que farisaycament se diuen guardadors de la justicia, no son atesos, no aixecarém acta. El día de la justicia sempre arriba, y'l món civilisat dirá si som nosaltres o son ells qui falta, si nosaltres oprimits o ells oppressors; si nosaltres, que volém pau, o ells, que portan ayres de Fronda; si nosaltres, apreciats pel món civilisat, o ells, etern oprobri. (*Aplausos.*)

Potser estéu ja fadigats. (*No, no.*) Si bé s'han tocat todas las notas, jo'n donaré un'altra. Tots els oradors s'han dirigit als cors, jo faré una cosa més freda: jo'n dirigiré als caps y a las inteligencias.

El real decret contra'l Notariat es una iniquitat y una injusticia tan grossa, qu'encara no se n'havia fet cap d'igual a Catalunya. Vos semblará potser paradoxica aquesta afirmació meua, mes vaig a demostrarla.

La Notaria vivia a Catalunya prestigiosa y respectada, y en sa práctica s'hi empleavan desde'ls fills de las casas més distingidas fins als estudiants més modestes, que veyan en ella un pervindre honorable; mes desde'avuy ja no será aixís. La traslació de las oposicions a Madrid ha mort aquest pervindre.

El centralisme l'any 12 ens va pendre nostra Audiencia peculiar, pera posar en son lloch una Diputació única.

L'any 22 ens van arrebarar nostras lleys penals.

L'any 29 enderrocaren nostra lligislació mercantil, orgull de tota Europa, substituhintla per las lleys que'ns donan desde'l centre, ells que res entenen d'industria, comers ni navegació.

L'any 33 ens prengueren nostra Diputació única esquarterant Catalunya en quatre provincias.

L'any 34 ens privaren de nostra moneda.

L'any 45 ens imposaren las quintas, destruhint nostre sistema de tributació e imposantnos l'oneros y antipático impost de consums.

L'any 67 intentaren suprimir el teatre catalá, mes nostres clams y reclamacions foren tals, que's vegeren obligats a derogar la disposició al poch temps.

L'any 80 dicaren el Códich civil atentant a nostras lleys, mes s'aixecá Catalunya en pes en tal forma, que's pogué parar un xich el cop contra nosaltres dirigit.

Peró cap d'aquests atentats es tan gros com el darrer. Quan ens prengueren las nostras lleys, ens prengueren el tros de paper en qu'estavan escrites, perque la lligislació quedá en las conciencias.

Quan ens prengueren nostres tribunals, donchs m'havia descuydat de dir que fins l'any 34 els tribunals catalans fallavan en darrera instancia, ens prengueren la forma en las tramitacions, mes ens quedava nostra manera de ser, que's traduhia en els contractes y escripturas devant del notari.

Peró quan el qu'ha de donar forma a aquesta costúm y conciencia nostra, enloch d'un fill de la terra, sia un foraster que no pot sentir ni pensar com nosaltres, restarà sempre adulterada nostra voluntat y modo de sentir.

Per això, més que punyalada, el decret d'en Dato es la ferida sotilíssima e invisible d'una d'aqueixas agulles hipodérmicas qu'ha inventat la moderna medicina y que, lliscant suauement sota la pell, arriban a ferir de mort la principal entranya del organisme humà. Aixís mateix aquest decret fereix lo més íntim y fondo de Catalunya: sa costúm. (*Llarchs aplaudiments.*)

Mes aquesta ferida, qu'es la qu'ha anat més al fons en las entranyas de nostra terra, s'ha fet y s'ha donat d'una manera que'ls governs més despòtics y autoritaris de l'antiguitat no ho haurían fet.

S'ha fet infringint la llei tres vegades, y conculcant tres lleys diferents.

La Constitució que regeix al Estat espanyol disposa en son article 12 que las lleys se dictin per las Corts ab el rey.

La llei del Notariat de 1872 mana que hi hagi una sola classe de notaris.

L'article 12 de la llei constitutiva del Notariat a Espanya disposa que las oposicions a notarias vacants se fassin en las audiencias territorials.

L'article del Códich penal 388, que a Espanya may té aplicació als ministres (*Aplaudiments*), disposa que quan un ministre invadeixi las atribucions del poder legislatiu, sia inhabilitat y penyorat.

En Dato diu que si a la Constitució hi há escrit que sols las Corts poden donar lleys, a ell li dona'l ministerial capritxo de ferlas ell. (*Aplaudiments*)

Si altra disposició legal ordena que hi hagi una sola classe de notaris, a ell li dona'l ministerial plaier de ferne dugas. (*Aplaudiments*)

Si está prescrit que las oposicions s'han de fer a las Audiencias, a ell li dona la gana de que's fassin a Madrid. (*Aplaudiments.*)

Si l'article 388 exigeix responsabilitat al ministre, a ell li dona'l capritxo de prescindirne y diu: «el que sia maco que'm vingui a treure».

Y jo, que professo respecte al principi d'autoritat encara que no a tots els que la exerceixen, me pregunto: «¿Ahont som? ¿A un Estat civilisat o a Berberia?»

Si las lleys sols han de servir pera que las respecti'l poble y no'ls ministres, es mellor que las esborrin y que diguin ab franquesa que sempre farán lo que'ls hi dongui la gana. (*Aplaudiments.*)

A més d'íntim y despòtic, el decret del ministre es inoportú pel moment en que ha sigut dictat.

Tot trontolla, tot está apuntalat en aquest país. Hi há lluytas per tot arreu y barrejas de sentiments e interessos. Y en aquests moments en que tant seny necessitan els que manan, l'autoritat viola la llei.

En aquests moments semblants actes se converteixen en una provocació. (*Aplaudiments.*)

També entre nosaltres hi há agitació fonda y forta. Solzament qu'entre nosaltres aquests dolors son els de un part que s'acosta, y en l'Estat espanyol son la ranera de l'agonia; ó sia, que nosaltres aném a la vida y ells a la mort. (*Aplaudiments.*)

De tots modos, ningú menos indicat pera passar sobre la llei que un ministre, que deuria ésser son guardador, sobre tot quan no's tracta de salvar al poble, sinó d'agarrotarlo.

Permeteme una manifestació. Se pot dir que fins avuy no s'ha fet la primera protesta enérgica contra'l decret d'en Dato, però a n'aquesta'n seguirán d'altras que farán las academias y colegis. Me consta qu'algunes d'aquestas entitats, com l'Academia de Jurisprudencia y Llegislació y'l Colegi d'Advocats, ja han treballat en aquest sentit. Mes al dirlosi jo: «Per qué

no protesteu públicament y ab energia?», me contesta: «Val més tenir prudencia... esperém... potser aixís lograrém quelcóm...» Y jo insistia: «Probeuho, aneuhi encara que sia de genolls (nosaltres no hi aniriam!) (*Grans aplausos*) y lograréu la derogació...» Y no logren res.

Fa poch he estat parlant ab un qu'ha intervingut en algunas de las gestions fetas.

— ¿Quínas impressions porteu?—li he preguntat.

—Dolentas.

—¿Y no li heu fet avinent al ministre que aquesta disposició era un disbarat?

—Sí; y'ns ha dit que fins en lo de no fer las oposicions a Madrid hauría cedit si no hagués rebut alguns telegramas qu'han ferit son amor propi.—

Devant d'aquesta contesta jo'm torno a preguntar: ¿Ahont som? ¿Es qu'ets ministre pera donar gust a ton amor propi, o pera satisfacer las necessitats del país? (*Aplaudiments.*)

Y jo vos pregunto: Entre un ciutadà indignat perque li arrebassan sos drets o un ministre que falta, ¿qui es més digne? (*Llarchs aplaudiments.*)

No tinc temps pera donar la resposta. Es tart y vos altres mateixos os la donaréu. Aixís acabo.

(*El públich aplaudeix xardorosament. El senyor Pla y Deniel que s'havía retirat, torna al prosceni y victoreja a Catalunya, corejant son visca'l públich. Novament dirigeix a aquest algunas paraulas, dihent:*) La veu de protesta de Catalunya's farà prompte sentir en altres meetings, y al Congrés.

(*L'orador en Miquel Junyent, representant del partit tradicionalista, qu'havia de fer us de la paraula, no pogué cumplir son comés per haver surtit del local a causa de trobarse indisposat.*)

El President en Joseph M.ª Roca (*Grans aplausos*): Catalans: Sols dugas vegadas la *Unió Catalana*ista os ha convocat dintre de Barcelona: la primera pera portar una corona a en Rafel de Casanova; la segona pera protestar de la reforma del Notariat.

La primera vegada pera honrar la memoria d'aquell catalá que caygué ferit y abressat a la bandera de Santa Eularia en el bualart de Sant Pere de Barcelona, en defensa de la patria; la segona pera execrar al que, prevalgut de sa investidura de ministre de Gracia y Justicia, ha sotmés a la firma del quefe del Estat un decret odiós.

La primera vegada pera honrar la víctima, la segona pera condemnar al butxí. (*Ovació.*)

Els castellans com en Dato fan que surgeixin catalans com en Casanova. (*Aplaudiments*)

S'ha dit aquí, y s'ha demostrat d'una manera palesa, que'l decret del ministre era anticonstitucional y atentatori als drets individuals.

Si per Enrich IV París valia una missa, per l'actual ministre de Gracia y Justicia l'insultar a Catalunya bé val passar per sobre la llei.

L'obra d'en Dato es un altre insult a Catalunya.

Si una vegada se'ns han arrebassat nostras institucions; si s'han atiat en nostra terra las lluytas socials; si s'ha esquarterat a Catalunya; si s'ha intentat treure nostra llengua de las escolas com si fos una dona bordellera; si se l'ha treta de la casa de Deu com si fos juheva; ara s'ataca a la familia catalana, qu'es nostre bé més preuhat, nostre cor y sentiment, y'ns serveix d'escut y llansa de defensa contra las influencias forasteras. (*Aplaudiments.*)

No sembla sinó que fem nosa dintre del Estat espanyol.

Catalans, amunt els cors! D'aquest decret, com de todas las altres disposicions contra Catalunya, se'n dedueix una sola conseqüencia, y es la de que si'ns unim

tots els catalans de bona voluntat y posém sobre nostres caps a Catalunya, y trevallém pera que arrelí nostra idea desde l'Ebre al Pirineu, y desde'l Cinca al Mediterrà, ben prompte onejará en els marlets de Catalunya la honrada, noble y digna bandera de las quatre barras.

(El final del parlament es acullit ab una immensa ovació. Avans de que aquesta acabí, s'aixeca altre cop l'orador y diu:)

Cal que'l ministre tingui noticia clara, precisa y concreta d'aquest acte, y per aixó sotmeto a l'assemblea las següents conclusions, que serán enviadas en el cas de que per aclamació las aprobéu:

«Primera. Protestar enérgicament del decret de 26 de febrer passat reformant el Notariat, per considerarlo

anticonstitucional, antidemocràtic, atentatori a la llibertat individual y a la dignitat de Catalunya.»

«Segona. Considerant el decret com una de tantas ofensas que desde llarch temps se venen inferint a la nostra terra y que seguirán inferintse pels governants del Estat espanyol mentres sobre d'ell tinguin jurisdicció ilimitada, cal reafirmar la propaganda autonomista pera que Catalunya pugui deslligarse del jou uniformista que la ofega.»

(Grans y unànims aplaudiments.)

¿S'aproban las conclusions?

(El públic: Sí! Sí!)

Serán enviadas.

(Se dissol el meeting en mitj d'una gran ovació.)

CARTELL ANUNCIADOR DEL "MEETING" (*)

¡CATALANS!

La **UNIO CATALANISTA** ab lo concurs de tots els elements autonomistas catalans vos convida al

MEETING

que tindrà lloch **DIUMENGE 29**, a las **DEU** del **MATÍ** en el **TEATRE TIVOLI**, pera protestar del Decret que pretenen reformar lo Notariat, es atentatori al Dret y a la dignitat de Catalunya.

Barcelona 26 de Mars de 1903.

LA JUNTA PERMANENT: Joseph M.ª Roca (de Barcelona) President.—Antoni de F. Campmany (de Sabadell) Vice-president.—Rafel Patxot y Jubert (de San Feliu de Guixola) Tresorer.—Ernest Moliné y Brasés (de Barcelona), Frederich Pujolá y Vallés (de Palamós) y Candi Robert y Roura (de Canet de Mar) Vocals.—Manel Rócamora (de Barcelona) Secretari.

A. López Robert, Impresor, Asala 63.

(*) La Junta Permanent de la Unió ha tingut ab nosaltres la deferencia de facilitarnos aquest exemplar, qu'es e que l'ou presentat al govern civil, y que reprodusim com a nota curiosa pera que's vegi fins a quin punt els empleyats d'aquell centre oficial volgueren sancionarlo, entretentintse a timbrar las quatre barres una per una y malmetent el sagell de la Unió. Alló era lo que se'n diu matar insurrectes a cops de timbre. Se veu que aquells empleyats no deuen tenir gran cosa que fer, ja que tanta brometa an ab el Catalanisme. Pensm que rivà bien qui rivà la derriula.